

Odkud pocházíte a co Vás přivedlo k divadlu?

Pocházím z Olomouce a kromě rodinné anamnézy (zasvěcení nejspíš tuší) mě k divadlu přivedl dramatický kroužek, který vznikl v průběhu mého studia na gymnáziu – vedla ho naše profesorka francouzštiny, a tudíž se francouzsky zkoušelo i hrálo. Zpočátku jsem se hrozně styděla, a tak jsem většinou jen nosila kulisy. Potom se mým kamarádům povedlo mě přemluvit a začala jsem s nimi hrát. Ti samí mě pak přemluvili, abych poslala přihlášku na JAMU. O tom, že mě přijali, jsem se shodou náhod dozvěděla na letišti v Paříži, právě s nimi, když jsme byli na cestě na divadelní festival v Maroku.

Herectví jste studovala na brněnské JAMU, co vás na škole bavilo nejvíc?

Na JAMU jsem se v ročníku (i mimo něj) potkala se skvělými lidmi, a to mě bavilo nejvíc. Při škole vznikla jednak kapela *Gentle Irony Trio*, kde jsem zpívala vokály, a i přesto, že už v ní nepůsobím, dovedlo mě to ke hře na saxofon. Druhá je JAMU příčinou vzniku kočovné společnosti Kočébr, ve které působím čtyři roky a letošní, „jubilární“, pátý bude výjimečný naší kočovnou výpravou do východního Turecka. Zažila jsem na škole spoustu nezapomenutelných zážitků a v ročníku se z nás stala po čtyřech letech opravdu parta – žilo se prostě naplno, jak v rámci zábavy, tak i práce. S naší ročníkovou vedoucí Oxanou Smilkovou to vlastně ani jinak nešlo.

Jaké pro vás byly tři sezóny v Národním divadle moravskoslezském a vůbec v Ostravě?

Po absolvování konkurzu jsem dostala angažmá v Národním divadle moravskoslezském v Ostravě. Bylo to pro mě těžké rozhodnutí – v Brně se mi líbilo a představa, že opustím všechny přátele, vypadala dost ponuře. Navíc jsem vždycky chtěla hrát na malé scéně. Rozhodnutí jít do Ostravy ale nelituji. Dostala jsem hned v prvním roce dvě velké a krásné příležitosti, a to je pro mladého herce, myslím, důležité a taky mimořádné, právě v tak velkém divadle. Proto si asi nejvíc vážím role Sáši v Čechovově *Ivanovovi*, což byla má první velká role v profesionálním divadle. Režisér Štěpán Pácl mě vůbec neznal, a přesto mi dal příležitost a důvěru, což mě příjemně překvapilo. Ostatně stejně jako soubor divadla. Jsou to velmi otevření a srdeční lidé – NDM má silný herecký soubor a výborný kolektiv. Bála jsem se, že nezapadnu, bála jsem se zákulisních intrik a tajných bojů o role, ale nic takového jsem tam za tři roky nezažila. Nakonec se mi i splnilo přání zahrát si na malé scéně, když jsme nazkoušeli inscenaci *Slož mě něžně* na zkušebně. Splnilo se tedy přesně to, co člověk neočekával. To se týká i života v Ostravě, který jsem si pojmenovala krycím názvem – krev, bolest a tma (zasvěcení opět tuší) – ale za všechnu tu krev, bolest a tmu to stojí. V Ostravě jsem totiž potkala výborné lidi a to pro mě bylo důležité. Většinou si spojuji města s lidmi v nich a pak taky s místy, která mi ti lidé ukážou nebo kam nakonec zabloudím sama. Ostrava je specifická, je svá a v tom je její kouzlo, a proto ji taky mám ráda.

Chtěla jste odejít přímo do Divadla v Dlouhé nebo vůbec do Prahy? A proč, dá-li se to nějak shrnout?

Když do Prahy, tak jediné do Dlouhé! Dostatečně shrnuto?!

Začínáte u nás v inscenaci Martina Františáka Vlčí jáma – už jste s ním někdy pracovala?

S Martinem Františákem jsem ještě nikdy nepracovala, takže jsem na spolupráci s ním zvědavá a těším se. Doufám, že je to vzájemné.